

[Ministeren for skatter og afgifter]

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at forslagsstillerne ikke er i tvivl om, at der ikke kan opstilles klare regler. De henviser nemlig til, at der ved cirkulære på nogle punkter kan fastsættes regler, der fraviger den rubricering, som forslaget indeholder. Det må i det mindste skulle ske ved en bekendtgørelse efter den bemyndigelse, som kildeskattelovens § 26, stk. 4, indeholder til at fravige reglen om, at ikke-opregnede indtægter og udgifter medregnes ved opgørelsen af arbejdsindkomsten. Man foreslår altså ministeren at anvende bemyndigelsesbestemmelsen for at skabe den rigtigere fordeling mellem arbejdsindkomst og formueindkomst, som forslagsstillerne ikke har kunnet finde frem til.

En bekendtgørelse af denne art ville i visse tilfælde influere på størrelsen af den skat, et ægtepar skal betale. Det er betænkeligt. Ved lovens tilblivelse er bemyndigelsen vel alene tænkt at skulle anvendes i tilfælde, hvor der opstår nye arter af indkomst el.lign.

Jeg har selv udtalt mig kritisk om den ægtefællebeskatningslovgivning, der blev gennemført for et par år siden. Og som det vil være bekendt, har jeg iværksat undersøgelser, som har ført til det resultat, at en lappeløsning som f.eks. den, der foreslås her, ikke kan være det rigtige middel. Jeg er derfor gået ind for, at et kommende hurtigtarbejdende udvalg skal skabe grundlaget for et hensigtsmæssigt og varigt system for beskatningen af ægtefæller.

Forslagets andet punkt, som indeholdes i nr. 7, går ud på i en overgangsperiode at lempe beskatningen af positive formueindkomster over en vis størrelse hos de ægtepar, hvor hustruen har den højeste arbejdsindkomst. Med denne bestemmelse tilsigtes det at mildne virkningerne af de nye ægtefællebeskatningsregler for en mindre gruppe borgere, hvor hustruen har den højeste arbejdsindkomst.

Imidlertid får ægtepar i denne gruppe ikke gavn af forslagets regel i tilfælde, hvor det er hustruen, der har den store formueindkomst. Det er muligt, at der på dette punkt kan findes en teknisk bedre løsning. Kan der det, vil jeg gerne medvirke til gennemførelsen af en sådan løsning under lovforslagets eventuelle behandling i udvalget.

Min konklusion er således, at jeg straks må sige fra med hensyn til forslagets omfor-

deling af arbejds- og formueindkomster, men er positivt indstillet over for en lempelse af reglerne for den gruppe ægtepar, som rammes hårdt af ligestillingsreglerne.

Jeg vil gerne understrege, at ægtefællebeskatningsloven bygger på et rigtigt princip, nemlig det, at manden ikke ubetinget er den skatteretlige hovedperson. Men det skal tilføjes, at jeg ikke finder den løsning, man har i ægtefællebeskatningslovgivningen, brugbar til at løse de problemer. Den lovgivning, der foreligger, og som man nu vil søge at lappe på, er simpelt hen en beskæftigelsesforanstaltning for millioner af hjem i januar måned, uden at det får nogen som helst skattemæssig indflydelse.

Jeg henstiller, at man i udvalget koncentrerer sig om at blive enige om et forslag, hvorefter ægtefællebeskatningslovens ikrafttræden udsættes et år, således at man ikke skal have den fuldstændig forgæves øvelse, når selvangivelsens tid kommer. Derved opnår vi også, at vi ikke af dette lovforslag laver en lov, der får tilbagevirkende kraft.

Karl Nielsen (S):

Indledningsvis vil jeg sige til skatteministeren, at vi ikke agter at udsætte lovens ikrafttræden et år, som det foreslås af ministeren. Vi havde forventet, at skatteministeren var kommet med de nødvendige ændringer til ægtefællebeskatningen. Ministeren har kritiseret loven på en række punkter: han har talt om, at der var inkonsekvenser, og han har talt om, at der var skattespekulationsmuligheder. Derfor synes jeg, vi kunne have en rimelig forventning om, at ministeren var kommet med disse ændringer, som han på et tidspunkt havde bebudet.

Når ministeren ikke fremkommer med de nødvendige forslag til ændringer i lovgivningen, så springer han over, hvor gærdet er lavest. Ministeren har – i hvert fald det parti, ministeren tilhører – ved mange tidligere lejligheder udtalt sig om, at man med meget stor lethed kunne fremsætte et forslag, som skabte en høj grad af ligestilling mellem ægtefællerne. Ministeren havde nu muligheden for at fremkomme med et sådant forslag, men ministeren er samtidig sikkert af den opfattelse, at det ikke kan lade sig gøre uden store konsekvenser for statens provenu.